

У невеличкій кімнаті лежить на ліжку слабий хлопчик Павлусь.

— Мамочко, я ще не хочу спати, мені так гаряче... Краще ти мені казочку розкажи.

— Яку ж тобі, моя дитино, казочку розказати?

— А от ти колись мені розказувала про тих маленьких діточок, що то живуть у квітках, вони зветься ельфи: ти казала, що в кожній квітці живе маленький ельф або ельфа, що вони щонаочі виходять з квіток і грають, танцюють, співають. Мамо, а яка найстарша ельфа? Ти ж казала, що у них є цариця. Яка вона?

— Вона, Павлусю, зветься Лелія, бо живе у найкращій лелії в світі.

Лелія — так поетично називають квітку лілію.

Павлусь дивився на ясну місячну смужку, що падала з вікна і все думав, думав... «А яка та Лелія? Чи така маленька, як усі ельфи? Мама каже, що ельфи такі, як метелички маленькі...»

І от здалося йому, що смужка та затремтіла, почала темніти, мовби хто заслонив її тінню. Павлусь підвівся трохи, глянув, — коли бачить, аж проти нього стоїть дівчинка гарнесенька: кучері довгі, сріблясті, на голівці малесенька золота коронка, ще й крильцята має хороші та барвисті, як у метелика. В рученятах у дівчинки довге стебло, квітка білої лелії, і пахне вона на всю хату. Павлусь глянув на дівчинку і зараз якось пізнав, що це цариця Лелія, — а він же так хотів її побачити.

— Ти Лелія? — спитав він у дівчинки.

— Так, я Лелія. Може, ти хочеш зо мною куди полетіти?

— Як же я полечу? Хіба в мене є такі крила, як у тебе? — сказав Павлусь. — Я не вмю літати.

— То нічого, — усміхнулась Лелія і торкнула хлопчика своєю квіткою. І раптом Павлусь відчув, як він сам зробився квіткою, тільки не лелією, а рожевим маком.

Лелія полинула швидко-швидко й тихо спустилася додолю біля якоїсь хатинки. А, це ж хатина знайомої дівчини Мар'яни — Павлусь одразу пізнав. Он і грядочка з квітками, а посередині росте молоденька біла лелія.

— Здорова, люба сестрице, Леліє-царице, — забриніла молоденька лелія, вгледівши їх, і почала розповідати, яка вона щаслива:

— Моя люба Мар'яночка краща мені, як сестричка. Щовечора і щоранку мене поливає, поле, доглядає...

Цариця Лелія слухала та всміхалася радісно, так-то вже вона раділа, що її сестриця така мила своїй господині. Приступила вона до сестри, торкнула її своєю квіткою, що мала в руках, і промовила:

— Рости ж, леліє, розкішна, красна, щоби була доля щасна!

Раптом та молоденька лелія виросла висока-висока, квітки на ній дивно розцвіли і спалахнули світлом сріблясто-рожевим. Павлусь глянув — аж він у своїй кімнатці, лежить на ліжку. Лелія торкнула його квіткою, потім нахилилася, поцілувала, кивнула голівкою і зникла. Павлусь простяг до неї руки, хотів голосно гукнути і... прокинувся.

Дивиться, аж сонячний теплий промінь палає просто йому в очі, а над ним стоїть його мама і цілує його в чоло, промовляючи:

— А, ти вже встав, прокинувся! Моя люба дитино. Ну, як же почувашся?

— Добре! — відповів Павлусь, обіймаючи її. — Зовсім добре... А знаєш, мамочко, який мені гарний сон наснився? Мені наснилася Лелія!

Красна — те саме, що гарна.

